

Pasqual Maragall, pròleg a l'edició de 1995 de *Diàlegs a Barcelona*. M. Aurèlia Capmany i Pasqual Maragall.

Acabo de rellegir el *Diàleg* amb Maria Aurèlia Capmany i penso que potser no caldria que escrivís aquest pròleg a la seva reedició. El llibre parla per si mateix i el pas del temps no s'hi nota gaire. S'hi nota, és clar, en aquelles coses que han canviat, que són moltes. Però hi batega una visió de Barcelona, del seu passat i del seu futur, que continua sent viva, que continua inspirant les coses noves que la ciutat ha de fer. No s'hi parla, és clar, de cap dels projectes que ara volem dur endavant, però tots hi troben encaix en el sentit d'aquelles paraules dites i transcrites en la primavera del 1983.

Fa dotze anys d'aquell «caminant junts per la ciutat», que deia el subtítol del llibre. Jo feia molt poc que era alcalde. El mes de novembre anterior, el primer alcalde democràtic Narcís Serra fou cridat per Felipe González com a ministre de Defensa del primer govern socialista. Feia pocs mesos que havia començat a caminar per la ciutat amb la vara simbòlica de la responsabilitat i el desig de recollir de viva veu les aspiracions de la gent. D'aquells primers contactes intensos com a alcalde amb la gent de Barcelona ve aquella frase que sempre m'ha acompanyat com un programa de govern: la ciutat és la gent.

Caminar junts per la ciutat, amb la Maria Aurèlia, en aquell moment auroral de la primavera de 1983 va ser una experiència clau en la meva formació com a alcalde de Barcelona. M'ho vaig passar molt bé i ho he recordat, recentment, en la presentació d'un llibre de converses sobre la ciutat transformada, retrobada i projectada per fi sobre aquell futur que maldàvem per construir.

La Barcelona que trepitjàrem la Maria Aurèlia i jo tot just començava a notar els efectes reparadors d'aquell «urbanisme de sargidora», previ a la formulació dels grans projectes. Tot just començàvem a parlar del Moll de la Fusta i de l'obertura al mar; rebutjàvem les vies ràpides amb què els ajuntaments del franquisme havien volgut trencar els barris tradicionals a favor del cotxe; rumiàvem com resoldre la circumval·lació i s'apuntava, com una quimera, la idea que la Meridiana pogués ser un

dia una rambla; no sabíem gaire què fer del Palau Nacional de Montjuïc, que amenaçava ruïna... i feia pocs mesos que prenia cos la idea de demanar l'organització d'uns Jocs Olímpics!

Ja fa dotze anys i només en fa dotze. L'esperit és el mateix i la ciutat ja és ben bé una altra. La Maria Aurèlia va veure i va viure el canvi, el va empènyer i en va gaudir. Predicant amb l'exemple, va completar el seu cicle biogràfic anant a viure a la Plaça Reial, tornant als carrers dels anys joves, ben a prop d'aquella botiga de cistellers de la Rambla, de la seva família. També va poder veure com tornaven les bicicletes de la seva joventut i corrien els patins que només havia vist als carrers de Nova York.

Aquell primer *Diàleg a Barcelona* de la Maria Aurèlia i jo, que publica Editorial Laia, va ser l'inici d'una col·lecció de diàlegs entre barcelonins i barcelonines que arribaria a superar la cinquantena de volums de la mà de les edicions municipals, que ella mateixa dirigiria. Com a continuació d'aquella passejada ciutadana, Maria Aurèlia Capmany abocaria la seva humanitat i la seva experiència com a regidora de Cultura, i després d'Edicions i Publicacions, al llarg de gairebé un decenni. La reedició d'aquest llibre, la comprovació de la seva vigència i la delectació intel·lectual i ciutadana en la seva visió de Barcelona, és el millor homenatge a la seva memòria, que continua viva entre nosaltres.